

Formes de l'ombra. Poesia 1966 - 2002

Narcís Comadira

Meditació de novembre

Cada any quan ve novembre i tot respira
aquest aire tan dens de crisantems,
m'agrada contemplar totes les coses
que ja han passat. El temps manyac les mena
del seu recés antic fins a nosaltres,
perquè siguin suport d'anys a venir.

Tornen els dies tristos quan, infants,
les hores eren fosques i els dimonis
nocturns ens encerclaven. Quants de plors
no hem amagat, sorruts, sota el llençol
de l'amor propi, perquè els grans creguessin
que érem valents i no vèiem fantasmes...

I ja més tard, el temps que tot el món
sembla que gira entorn d'un pensament
o d'un fet que no es fa, llavors les hores
es poblaven de lànguids sofriments,
d'esperes imprecises, de paraules,
de tendres i d'obscuras tremolors.

Quants esforços inútils pressuposa
l'elaborar-se lent d'un home nou,
quants viatges secrets per regions
tenebroses i denses, els camins
que ens rescaten d'instints apilonats
per les races i els anys darrere nostre!

Oh sí, pensem, som joves, vius, tot canta
el triomf de l'esforç: un cos perfecte,
la flama d'un desig, fugaç somriure
d'uns ulls, un gràcil gest, i ja comença
aquell pressentiment que està a l'aguait
des dels llunyans inicis, devorant-nos.

Oh mort, oh mort, que encercles tots els passos!
Naixem amb tu, venim, que dolça ens crides
ja en els remots orígens quan no som
sinó llavor que busca on arrelar.
Boscós i mars, ocells, diverses bèsties,
tot espera el moment del nostre esclat.

No et commogui pensar que tens les hores
tan comptades: el món és tot per tu.
Cal que clavis les urpes amb afany
a la carn d'aquest tros de temps que et toca,
que serveixi de dolor de tants moments
per endurir la ràbia del múscul.

Ah, novembre dolcíssim, acompanya'm
i recorda'm sovint aquestes coses.
Tu te'n vas, ho saps bé, i res no et torba
de viure intensament totes les hores.
Jo també vull fugir de vagues pors,
he apostat per la vida i cal que guanyi.